

קלה:

עין משפט  
גר מצוה

[illegible]

תורה אור השלם

1 ופרצו מבין חדר תפלה  
בערך כספ חמשת שקלים  
בשקל הקדש עשרים גרה  
הוא: כבודו ית' טו  
2 שור או כשב או עז כי  
יולד וזהה בשעת ימים  
נחת אמו ומיום השמיני  
דמלאה ירצה לקרבן אשה  
לוי

מוסף רש"י

כל ששעה לי יום בארם.  
תשנה לך שלשים יום (יבמות  
א) שנים שלשים יום (שם  
ב) ארני נשאר לי ויאלני ולא  
כל לי הדמי טיבה דלחריץ  
לשנה נגמרה ואלני ואלחרי  
עד ששני (סא סא) ויזכר  
תא אתה מן החלילה (שם יד)  
ספיקא דרי. ומהלל ולא  
תמיכמיה. ודוקא די תספקא  
כן די אל לי הדמיא די לא.  
אל די קס כן דכלי לי הדמי  
די תמסא (תמא) חזיק  
כן יזכר פטר מן הימים  
יבמות יד.

רב נסים גאון

[illegible]

**כתנאי** יש יידי בית בור' מימה היכי משמע ליה ממון קר  
 ביינא דרבי חנא חלי טעמא בטומאת לידה לעולם  
 אימא קר דקבר ויאל דופן יימול לה' והאי דמערך טבילה בשפחה  
 תמוס דנענין חרר אינא חשבה יורדת עד שטטובל דנפסקא לן  
 בינמות צפרק החולין (דף מו:).

**בגון** שלקח זה שפחה וזה עובדה.  
פירש בקונטרס דהוי מלי  
למימר בגון שלקח שפחה מעובדה  
ילדה קודם טבילה אלא רבנא נקט  
לדאילו בטבילה ואח"כ ילדה משכחה  
לה מקנת כסף ניומול לא וקשה לר"י  
דא"כ ח"ק לדעיל ה"ל למינקט נמי כך  
בבואה ואחאי קאמר (ק) מקנת כסף  
ניומוול כ"י אפילו נקט מעובדה נמי  
אלא שלקח זה שפחה וזה עובדה  
אלא ודאי לקח זה שפחה וזה עובדה  
הוי שפיר דומיא דלגס וכגירסתא  
שאלותא דרב אחאי. נראה לר"י  
דגוסן בגון שלקח שפחה וולדה  
עמה מיהו מימה לר"י דהוה מלי  
למינקט רבנא אפילו בלא וולדה  
ועמה בגון שלקח שפחה מעובדה  
ולדאי קודם טבילה וי"ל דמחא ליה  
למינקט דקדמיא דברייא דבמילתא  
דח"ק ועוד ואמר ר"י דמשום דהנך  
קראי ניומול לאחד ונימוול לשמונה  
יליד בית ומקנת כסף כתיבי כפרשא  
ד"ל כך הלכך ניומול לשמונה וברישא  
דש"ך קודם מתן תורה דלא הוה  
טבילה ואח"כ יליד בית ניומול לא  
לר' חמא לא משכחה לה אלא אחר  
מתן תורה ילידה וקיי"ל בטלה מיהו  
כל מה שביכול לקיים לפני מתן תורה  
מקיים: **בגון** שלקחה ע"פ שי"א  
ההבבליה. וכדמצינן גימיות דפרק  
החולין (דף מה): דלקח ע"ה מנת של  
לגביו יכול לטבולו והרב:

**בל** ששהה שלשים יום בארם וחי'  
ימים בבהמה. אינן שוין דיוס  
שמה כללואר שמונה דכתיבה לקמן  
דעדה להו שיעגל מילתא דיומא  
דשבעה וקאמר אי איתרמינו עד  
לאורחא הוה אכלינן מיניה ויוס  
שלשים כלפי שולשים דהתן דבביות  
דפי' יס כבור לנחלה (דף מט.) ואפילו  
רמי עקידא דפליג לא קאמר אלא  
דמספקא אהו סוף כלפי שולשים אלא  
כללאר שלשים ולענין אבילות אפילו  
ר"ע מורה דהוה כלפי שולשים משום  
דהלכה דכרבי המיקל כאלא:  
מחמת

והטענה האלו לא היו עובר מקנת כסף אלא ילד בית שנימול לח' דרבי חמא אומר. הטענה נאם עבדות ותלה עליה שם מורת שפת והו' ילד בית שנימול לח' ילדה והטענה והו' ילד בית שנימול לח' דרבי חמא. דמי בין הטענה ואחר כך ילדה לילדה ואח"כ הטענה ילד בית שנימול לח' הטענה ואח"כ ילדה ושניהם עבדות האלו דלא יולדה לאחר שטענה. וקמ"ס כסף הימנול לח' כגון שאלה זה שפחה ה"ה נמי דמי' לפסגו במקנת כסף בין ילדה ואחר כך הטענה בין המעבדות ועברה וילדה ואחר כך שאלה אלא רבנא אשמינן דלא לח' דרבי חמא מלת"ק ואלא אחר כגון שאלה עבדה עמה מלא אפילו טולת מקנאנה נמי דרבי חמא ימנול לח' אלא ילד בית שנימול ילדה תליא לירידה: כלוקח שפחה לעבדה. ואפילו מישראל דהיא תלמי: הינאה דמי. פטונתא דר"ל ורבי יוחנן צבאא תבאר דף קטו: כלל דלאו דומיא דלכס הוא אצל ומתאם לידה לא יחשיבן ילדה שפחה עמה עבדי ונבצר שראו כן קיימא ואלא קודם לכן: אלא שם

השטובילה ואח"כ ילדה, מקנת כסף נימול לשמונה כנון שלקח שפחה ועובדה עמה. וגם זו הטריב (מימי) נמין לא שפעת לה. לקח שפחה ועובדה עמה זהו מקנת כסף שנימול לשמונה. לקח זה שפח ורב אחא סבר זה יליד בית נימול לאחר. ושאר השמיעה פשוטה היא, תנאי רשביג אימר כל שש

ונתחדשה הלכה. דמי שאמו  
דיוסן. שנקרעת אמו: שתי ע'  
שני גדין: אבל לשמנה ודא  
טמאה לידה: הא צבא תל

ונתחדשה הלכה איני והא איתמר יוצא דופן  
 וימי שיש לו שתי ערלות רב הונא ורב חייא  
 בר רב חד אמר מחללין עליו את השבת והר  
 אמר אין מחללין עד כאן לא פליגי אלא  
 לחלל עליו את השבת אבל לשמנה ודאי  
 למהלל ליה <sup>א</sup>הא בהא תליא כתנאי יש יליד  
 בית שנימול לאחד ויש יליד בית שנימול  
 לשמנה יש מקנת כסף שנימול לאחד ויש  
 מקנת כסף שנימול לשמנה יש מקנת כסף  
 שנימול לא' ויש מקנת כסף שנימול לשמונה  
 כיצד לקח שפחה מעוברת ואח"כ ילדה זהו  
 מקנת כסף הנימול לשמונה לקח שפחה  
 וילדה עמה זו היא מקנת כסף שנימול לאחד  
 ויש יליד בית שנימול לשמנה כיצד לקח  
 שפחה ונתעברה אצלו וילדה זהו יליד בית  
 הנימול לשמנה רב חמא אומר ילדה ואח"כ  
 הטבילה זהו יליד בית שנימול לאחד הטבילה  
 ואחר כך ילדה זהו יליד בית הנימול לשמנה  
 ותנא קמא לא שני ליה בין הטבילה ואח"כ  
 ילדה בין ילדה ואח"כ הטבילה דאע"ג דאין  
 אמו טמאה ילדה נימול לשמנה (אמר רבא)  
 בשלמא לה' חמא משכחת לה יליד בית נימול  
 לא' יליד בית נימול לה' מקנת כסף נימול לא'  
 ומקנת כסף נימול לה' ילדה ואח"כ הטבילה  
 זהו יליד בית שנימול לאחד הטבילה ואח"כ  
 ילדה זהו יליד בית שנימול לה' מקנת כסף  
 נימול לשמנה כגון שלקח שפחה מעוברת  
 והטבילה ואח"כ ילדה מקנת כסף נימול לאחד  
 כגון שלקח זה שפחה וזה עוברה אלא  
 לת"ק בשלמא כולו משכחת להו אלא יליד  
 בית נימול לאחד היכי משכחת לה א"ר ירמיה  
 בלוקח שפחה לעוברת תניא <sup>א</sup>למ"ד קנין  
 פירות לאו בקנין הגוף דמי אלא למ"ד קנין  
 פירות בקנין הגוף דמי מאי איכא למימר  
 אמר רב משרשיא בלוקח שפחה ע"מ שלא  
 להטבילה תניא ר"ש בן גמליאל אומר הכל  
 שששהה ל' יום באדם אינו נפל שנאמר ויפדיו  
 מבן חדש תפדה <sup>א</sup>שמנת ימים כבהמה אינו  
 נפל שנאמר יומיום השמיני והלאה ירצה  
 לקרבן וגו' הא לא שהה ספיאה היו

אלא ילד בית שנימול לח' דדומיה דלכס הוא. ולקמיה מפסח  
הלה עליה שס מורח שפחת ישראל דמחייבה בכל מלות  
והו ילד בים שנימול לאחד. דכל שאין אמו טמאה לידה  
יולדה לילדה ואח"כ הטבילה: **משפחת לב**. מולו ילד בית  
הגדולה שמתעברה אלו לה היו מקנה כסף. מקנה כסף  
לא' כנון שלקח וזו שפחה וזו עובד כדון דלין לבעל  
זה ואחר כך הטבילה בין הטבילה ואחר כך ילדה ולחמיר  
אלא רבנא דתמאנא דשמינין דלפניו הטבילה ואח"כ ילדה  
לקח שפחה וילדה עמה משום דאם כן ילדה קודם טבילת  
לא': **אלא ילד בית שנימול לא' היינו משפחת לב** וזה דלא  
יהי. ואפילו מיראזל דהוא טמאה לידה שכבר טבלה לא  
חזן צבצא בתרח דף קטל: **שקלקח עז מנח שלח להטביל**  
כל ילדה לא חישבן בילדה ואח"כ הטבילה: **דפויין**. צבצא  
ולא קודם: **לא' הלא ספק**. שפשים יום חדש וצבצמה

לקח שפחה ועובדה עמה. וגם זו הטבילה ואח"כ ילדה. וספני מה לא פירש בה נקת כסף שנימול לשמונה. לקח זה שפחה וזה עובר זהו יליד בית שנימול לאחד דר שוטה היא. תניא רשב"ג אמר כל ששהה בארס שלשים יום אינו נפל שנאמר ופרס לפרסו אשה. הלא אם ששה ספל

רבי אליעזר דמילה פרק תשעה עשר שבת

## מסורת הש"ס

(א) ויבנות עבד, (ב) ומבילי  
טור יח: סמור יח, (ג) ריש  
מ"ה, (ד) ביק סח: ג' ב"ח ל'  
ב"ב ג' קלי: קלי: יבנו: ל'  
(ועיין ח: מה ערסן יח:  
(ה) ויבנות שם ודף פ': נד'  
חד: (פוסק' פט"ו), (ו) ועי'  
רשי' יבנות עבד, ד"ה שח'  
ערלות, (ז) וירקע ויב'  
(ח) ולעיל קל"ג, (ט) ויפרשה ל'  
לך סימן ט"ו.

## הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ה"ג  
מילתא וכו' מלד לק  
שפסא מעוברת וחס"י  
וכי' שיתנו לטמותה כגון  
שלקת שפחה מעוברת  
הרשב"א ואח"כ ילדה  
(ב) רש"י ד"ה כגון שלק  
וכי' הך דטותא וחס"י  
קאמר לקת שפחה וחס"י  
עמה וזו היא מקנת כסף  
שניתנו לאחד חס"י לקת  
מעוברת נמי

גליון הש"ס

נח' שלוקה זה שחזה  
קובדה. פין כשער התגן  
פירוש מכל' (גדה) (גדרים)  
כ"י ונקלית החסון ס"י  
ספק א' ובספר חסידה נדק  
יא חתירה (א"ה) (מטבילין)  
שם שמת יום בחדשה  
ע"י מחסות דף ק"י ע"א חתירה  
שמות א"י

רבינו חננאל

[illegible]

לדלת ביון שביעית יצא  
שמיני חזר ללמוד אשכנז  
שילדו בניהו מאמר  
שגמר לידה, ואמר העיתון  
נזק מוקדם בעיני העיתונות  
[לשבת] את כל כרכו, וכן  
אחא מר ליה רב קריש  
דברלו תנא מאי איתן  
פיסקי רבין ורב חבי  
מחלל דרביה, דאפי' רב חבי  
איתן קרי ליה רב  
אבא הכאשה נפולו ליה  
נפסי, ורב אבא נפול  
שאבזו כחא ורב חמא  
דחאד דוכא, ורב חמא  
אמר ילדו ואפי' הגהליה  
באחר שאין אמי משתנה  
לידי אמי נפול לשטאנה  
אחא ליום את כרכיה, וכן  
שאמר רב, לרב אבא דבעי  
טבילה, משכתח ליה ילדו  
נפול ונפול חזר ליה רב

זה יליד בית נימול לשמונה  
והוא יליד בית נימול לשמונה